

И дѣцата се разтичаха около голѣмата мишинена топка, що имъ занесохъ, и почнаха съ енергия да я подритватъ.

— Да промѣнимъ играта! викна Славчо. . . . Друга-друга по-весела игра, като миналогодишната. . . Учителтъ стана, нареди дѣцата и подаде топката на първото, да я хвърли въ ржцѣтѣ на второто, а то на третото и т. н. Полетя онази топка отъ ржцѣ на ржцѣ, закрѣщѣха дѣцата, раздвижиха се всички въ играта. Цѣлата околностъ се огласи отъ тѣхнитѣ весели, радостни, игриви думи, смѣхове и крѣсъци.

Всички забравиха за майка, за татка, за дома.

Но ето единъ малкъ облакъ се зададе. Дребенъ дъждъ зашумолѣ по дърветата. Били ли сте въ планина, кога вали дъждъ! О, то е много хубаво и забавно! Дърветата шумолятъ — сѣкашъ прѣдатъ, а кога има вѣтъръ или буря, тѣ страшно се вгъватъ, клонитѣ се спусчатъ и грозно пищятъ. Ала сега дъждътъ бѣше тихичкъ. Дѣцата се прибраха подъ шатрата, насѣдаха по маситѣ и запѣха съ своитѣ мили, крѣшни и сладки гласчета. . .

И сега азъ почувствувахъ, колко е приятно, полезно и добро на колонията.

Но 4^{1/2} часа приближава, влакътъ ей-сега ще изпищи, азъ трѣбва да го чакамъ на гарата за връщане. Зехъ си сбогомъ съ дѣцата и учителитѣ и веднага се спуснахъ право надолу къмъ манастиря за пжтя. Прѣдъ портитѣ на манастиря гледамъ единъ нашъ ученикъ.

— Какво правишъ тука, Георге?

— Тука живѣемъ съ нашитѣ.